

за пръвъ пжтъ видѣхме тѣхнитѣ „маузерки“, които се указахъ много по-прочни и по-доброкачественни отъ нашитѣ „берданки“; голѣмо впечатление направи на войницитѣ обстоятелството, че тѣхнитѣ прицѣли сж на 2700 крачки, когато на нашитѣ сж само на 1500.

На 30 октомври дойде на бивака ни Трънскии окол. началникъ Гюлгелиевъ и рѣшиха съ Филипова да повторѣтъ опита, който бѣхме направили на 26-й съ послѣдния, обаче прѣди да стигнатъ на нашия митнички пунктъ, въ едно долче, кждѣто пжтътъ на едно разстояние отъ около 100 м. минава прѣзъ сръбска територия, по тѣхъ изгърмѣли нѣколко скрити сръбски войници и убили коня на околийския началникъ, а послѣдния едва се избавилъ.

31 октомври сърбитѣ прѣминахъ границата влѣво отъ позицията ни, кждѣто убихъ единъ отъ нашитѣ часови, но опълченската рота, която пазѣше тази мѣстность, на врѣме заблѣза това нападение и слѣдъ една прѣстрѣлка, която се продължи повече отъ единъ часъ, ги отблѣсна.

За горнитѣ случки пакъ се донесе въ щаба на Западния отрядъ съ молба да ни се разрѣши да правимъ и ний сжщото. Обаче, както до тогава, тѣй и сега не се получи никакво *да* или *не*. Отъ мълчанието на щаба, азъ изведохъ слѣдующето заключение: „пратили сме ви на границата, дали сме ви пушки, патрони, съобразявайте се съ обстоятелствата и правете каквото трѣбва*) Това

*) Отъ послѣдвалитѣ събития се вижда, че щаба съвсѣмъ не е мислилъ тѣй както ний тогава си прѣдполагахме, защото нашитѣ сили бѣхъ разхвърлени по южнитѣ и источни граници сръщу Турция и не е желаялъ да се прѣдизвикватъ и дразнятъ сърбитѣ. Нашето обаче